

LOSCHITZ FERENC

Időhatár

*Múló tél szelében a sóhaj
könnyű papírként kóborog.
Megalvad minden pillanatban,
ami itt történni szokott.*

*A hárttyavékony szem határán
beáramlik idő, anyag,
és üszkösen, ahogy a vulkán,
a mélybe világítanak.*

*Anyagban rezeg az öröklét,
az idő leng anyagtalan.
Nem tudhatsz úgy máshova menni,
ha út csak a túlpartra van,*

*mert idődnek is van határa,
egyszer majd tompán fölhasít
egy történet, ahogy szikével
karcolják holtak csontjait,*

*s a törhetetlen, beléd vésett
sorsot kínodban olvasod,
hogy aki veled megtehetette,
büntetett vagy irgalmazott.*

Mozaik

*Gombolódik egy tájkép néma arca,
még helyben és időben bolyongva
kutatom, honnan. Talán Petre lenne,
ahogy közeledik a nyugalmas égen
a szántófelelett a nap korongja,*

*a dombon hátul apám szőlőskertje
ölelgeti az elnehezült fákat,
túl a lenti völgyben patak poroszkál
keskeny mederben, s a templomnak oldalt
új parkolója van az iskolának...*

*A formát öltő mozaikdarabkák
most a képzeletben eggyé rakódnak.
Megjelent képek halk zakatolása
áll meg olykor a szendergő időben,
aztán minden a változóba olvad.*